

Mødet genoptaget Kl. 14.

Forhandlingen fortsattes.

Th. M. Andersen: Det fremgaar af det med dette Lovforslag følgende Bilag 1, at den Henvendelse fra de to Hovedorganisationer, som har dannet Grundlaget for det nu fremsatte Lovforslag, er sket den 24. August. Regeringen har derfor haft 17 Dage til Disposition, i hvilke der var Tid og Lejlighed til at give det Forslag, som den højtærede Arbejdsminister paa Regeringens Vegne skulde forelægge for dette høje Ting, den bedst mulige Affattelse. Og dertil har den højtærede Arbejdsminister til sin Disposition en Stab af trænede Embedsmænd med Sagkundskab paa det lovtekniske Omraade.

Det danske Folk er saa sandelig ikke forvænt med det Lovsprog, der er blevet bragt i Anvendelse i de Love, som i saa rigt Maal er udgaaet fra den danske Rigsdag — derom bærer talrige kritiske Udtalelser fra kompetent juridisk Side fuldgyldigt Vidnesbyrd —, men det forekommer mig, at det Forslag, som i Gaar blev lagt paa Folketingets Bord, slaar alle hittidige Rekorder.

Naar den højtærede Arbejdsminister, som sagt, har haft alle Hjælpemidler til sin Raadighed, og Resultatet desuagtet ikke er blevet bedre, end det er, saa kan man kun faa det Indtryk, at de Faktorer, der har medvirket til Lovforslagets Tilblivelse, udelukkende har benyttet de forløbne 17 Dage til at dyrke de klassepolitiske Forhandlingskunster, som den partipolitiske Presse i saa rigt Maal har givet Udtryk for. Det er beklageligt, at man derved er naaet til at ødelægge en Tanke, som, rigtigt udformet, vilde kunne være sund og god, men som med dette Lovforslags Gennemførelse vil være forvrænget og misforstaaet.

Det mest karakteristiske ved dette Lovforslag er, at alle Krav om en klart udtrykt Form synes totalt opgivet. Nævnet ledes af et Formandsskab paa 3 Medlemmer, der udnævnes af Kongen, og som skal have „Indsigt i økonomiske og sociale Forhold“. Hvilken Indsigt? Hvorledes skal denne Indsigt have givet sig synlige Udslag? Hvad er Betingelsen for Udvælgelsen? Er det nok at være Socialdemokrat? Ingen af disse Formandsskaber maa „repræsentere Arbejdsgiver- eller Arbejderinteresser“. Og saa her savnes ethvert blot nogenlunde fast

Holdepunkt for en Afgrænsning. Det er overhovedet umuligt at definere, hvornaar en Mand repræsenterer en Interesse af saa vag en Karakter som „Arbejdsgiver- eller Arbejderinteresser“.

Overalt vage og flydende Skøn og et Ordvalg, der aabenbart skal dække over, at det er Arbejdsministeren, der til enhver Tid udøver dette Skøn — og man kan vel gaa ud fra udøver det, som det altid har været Skik: ud fra de rent partipolitiske Linier.

Se f. Eks. paa § 1, Stk. 2. I Tilfælde, hvor Arbejdere eller Arbejdsgivere ikke „kan anses“ for tilstrækkeligt repræsenteret gennem de ordinære Medlemmer, udtræder efter Arbejdsministerens nærmere Bestemmelse et Antal Medlemmer. Hvorfor ikke skrive lige ud det, som er Meningen: at Ministeren efter eget Forgodtbefindende kan erstatte 4 eller 2 Medlemmer med andre!

Se paa Stk. 4. Nævnets Sekretær, som ikke med et Ord har været nævnt i det foregaaende, „udnævnes af Arbejdsministeren efter Nævnets Indstilling“. Hvad er Sekretærens Opgave og Beføjelser? Hvorfor ikke skrive en saa vigtig og betydningsfuld Lov paa et forstaaeligt og klart Sprog? Det er jo ikke saa besværligt. Det, man her præsenterer, vidner om, at den Foragt, der i Almindelighed her i Landet hersker for Lovgivningsarbejdet, er fuldt berettiget.

At man ved § 7 har faaet Hjemmel til af Statskassen at betale Udgifterne til en hel Række splinternye og sikkert ikke magre Poster, er kun en logisk Følge af det System, der har sat Forslaget i Verden. Hvad har man tænkt sig at vederlægge disse Poster med?

Gennem de Udtalelser, der i Dagspressen er fremsat fra de forskellige Fraktioner, der udgør den i Begyndelsen af Juli proklamerede Folkefrontsamling, er det blevet klart, at Idyllen har været saa som saa. Forslaget bærer i sig selv tydeligt Præget af, at Venstre ikke har ladet sig gaa paa af de bitre socialdemokratiske Bebrejdelser for politisk Afpresning, og meget kunde tyde paa, at de øvrige Deltagere i det politiske Firkort har slugt en særdeles bitter Pille, for at den saa festligt hvidtede Enighedsfaçade kunde undgaa at revne med et Brag, der kunde vække endnu flere af vore Landsmænd af den „Statsparti“-Narkose, som Løsenet er for Tiden.

Der er ingen, der mere end vi National-socialister har paapeget, at vi i Spørgsmaalet Arbejdsgiver—Arbejder maa slaa ind paa en helt ny Linie, saafremt det skal